

Hlasy z Kríža

Ročník XXVI.

Časopis žiarskych farností 01/2016

Kňaz je láskou Kristovho srdca.

(sv. Ján Mária Vianney)

Svätý
rok

milosrdenstva

december 2015 - november 2016

Modlitba na mimoriadny Svätý rok milosrdenstva

Pane Ježišu Kriste,
ty si nás učil, aby sme boli milosrdní ako nebeský Otec,
a povedal si nám, že kto vidí teba, vidí jeho.
Ukáž nám svoju tvár a budeme spasení.
Tvoj pohľad plný lásky oslobodil Zacheja a Matúša z otroctva peňazí;
cudzoložnicu a Magdalénu od hľadania šťastia iba v stvorení;
dojal Petra k slzám po zrade
a zaistil raj kajúcemu lotrovi.
Daj nám tak počúvať slová, ktoré si povedal Samaritánke,
akoby si ich hovoril každému z nás: „Keby si poznala Boží dar.”

Ty si viditeľnou tvárou neviditeľného Otca,
Boha, ktorý prejavuje svoju všemohúcnosť
najmä cez odpustenie a milosrdenstvo:
daj, aby Cirkev bola vo svete viditeľnou tvárou teba, svojho Pána,
vzkrieseného a osláveného.

Prial si si, aby tvoji služobníci boli tiež zaodetí slabosťou,
a mali tak správne spolúčenie s tými, čo sú v nevedomosti a omyle:
daj, aby sa každý, kto za niektorým z nich príde, cítil očakávaný,
milovaný a zahrnutý Božím odpustením.

Zošli svojho Ducha a všetkých nás posväť jeho pomazaním,
aby jubileum milosrdenstva bolo rokom Pánovej milosti
a aby tvoja Cirkev mohla s novým nadšením
prinášať chudobným dobrú zvesť,
zajatým a utláčaným zvestovať slobodu
a slepým prinavrátiť zrak.

Na príhovor Panny Márie, Matky milosrdenstva, prosíme o to teba,
ktorý žiješ a kraluješ s Otcom a Duchom Svätým na veky vekov.
Amen.

Povolanie do kňazstva

Stretli sa viacerí kamaráti. V debata prišla reč aj na to, ktoré zamestnanie či povolanie je najdôležitejšie. Každý si hájil to svoje. Či to bol informatik či stolár alebo ekonóm. Nevedeli sa dohodnúť, ktoré zamestnanie je to úplne najlepšie. Každý bol presvedčený o tom, že jeho práca je najdôležitejšia pre jeho okolie.

Každé zamestnanie, hoci na prvý pohľad vyzerá bezvýznamne, je veľmi dôležité. Najmä vtedy, keď je vykonávané s láskou. Každé môže človeka v niečom obohatiť.

Povolanie kňaza je tiež dôležité pre človeka i pre svet. Boh si v každej dobe volí mužov za duchovných pastierov, aby boli nositeľmi a sprostredkovateľmi Božej lásky vo svete. Hovorí sa, že kňaz je mostom medzi Bohom a človekom, medzi zemou a nebom. Je to tak. Koho si Boh volí a prečo si ho volí, to vie len On sám. Isté je, že toho, koho si vyvolí do kňazstva, nenechá samého, ale podporuje a naplňa ho svojimi darmi.

Byť kňazom je tajomstvo. Tajomstvo, ktoré Boh režíruje vo svojej vôli. Ďakujeme Bohu za to, že aj v dnešnej dobe sa nájdú tí, ktorí kladne odpovedajú na jeho pozvanie. Za tých, ktorí idú do Božieho dobrodružstva. Ďakujeme Bohu za to, že aj v našej farnosti je muž, Marián, ktorý počul Božiu výzvu a stal sa mostom, ktorý Boha približuje človeku. Nech jeho i všetkých kňazov Boh štedro naplňa potrebnými darmi pre ich poslanie. Modlime sa za kňazov a budme im nápomocní akýmkoľvek spôsobom. Boh nás raz za to isto odmení.

+ Miroslav Sliachan
duchovný správca CŠ

Bohu je všetko možné

Pána dekana Jána Flajžíka už poznáme, pretože vo farnosti Povýšenia sv. Kríža pôsobí viac ako rok. Predsa sme mu položili niekoľko otázok.

Vieme, že ste zo Záhoria, spomínali ste, že pochádzate z početnejšej rodiny, máte piatich bratov, z toho jeden je tiež kňaz. Čo by ste ešte o sebe povedali?

Pochádzam z roľníckej rodiny, otec Tomáš a mamka Mária, v tejto oblasti celý život pracovali. Treba dodať, že mamka skôr v podmienkach nášho vlastného domu a okolia, pretože väčšinu času strávila so svojimi šiestimi deťmi, pričom medzi najstarším Mariánom a mnou ako najmladším, je rovných 18 rokov rozdiel. Na základnú školu som chodil v rodných Radošovciach, na gymnázium v Senici a na teologickú fakultu do Bratislavy. Za kňaza som bol vysvätený v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici 18. júna 1988. Ešte k tým pôsobiskám iba heslovite: kaplán v Martine, Hriňovej a približne tri mesiace v Žarnovici. Tam som bol ustanovený za farára, potom desať rokov v Jastrabej, deväť rokov v Ladomerskej Vieske a teraz rok vo Svätom Kríži.

Keby ste sa vrátili ešte do čias vašej mladosti, aké bolo volanie do kňazstva? Čo ovplyvnilo vaše rozhodnutie?

V prvom rade samotná rodina, predovšetkým praktizovaná viera mojich rodičov. Veľkou inšpiráciou bolo dlhoročné pôsobenie pána dekana Reháka v našej farnosti. Charakterizoval by som jeho pastoračnú metódu ako „tichú“, ale veľmi účinnú. Popri ňom sa striedali mladí kňazi - kapláni a oslovila ich „akčnosť“ a množstvo pastoračných nápadov. Osobitné miesto na ceste odhaľovania Božieho povolania v mojom živote zohral vzor môjho brata Pavla, ktorý je odo mňa „kňazský“ o 5 rokov starší.

Vo svätokrížskej farnosti pôsobíte rok, prežili ste tu jeden celý liturgický rok. Aký obraz ste si za ten rok pôsobenia urobili? Ako hodnotíte tento čas?

Je to dosť krátko na to, aby som si vytvoril reálnejší pohľad na farnosť a ohľadom toho hodnotenia, možno by skôr mohli hodnotiť farníci, ako som to zvládal.

V každom prípade, také veľké sviatky, ako sú Vianoce a Veľká noc, to si vyžadovalo množstvo ľudí, čo priložili ruku k dielu. Pripomína mi to hodinky, ktoré sa skladajú z mnohých komponentov a perfektne fungujú.

V našej farnosti v mnohých ohľadoch takáto koordinácia a súhra pri liturgii funguje.

Ste mariánsky ctiteľ, to je o vás známe. Máte osobitný vzťah k Matke ustavičnej pomoci, ktorej obraz máme aj v našej kaplnke. Čo našim veriacim ponúkate?

Dodatočne som prišiel na to, že v mojej rodnej obci boli misionári - Redemptoristi, pretože zbožnosť, ktorú som zažil ako dieťa v Radošovciach, nesie známky ich požehnaného pôsobenia, najmä u nás zaužívané zvolanie za záver modlitby po sv.omši: Matka ustavičnej pomoci, oroduj za nás. Napokon aj farský kostol v rodisku je mariánsky a potom, v priebehu môjho života, až očividne vstupovala do môjho života Panna Mária, ako tá, ktorá ma chce sprevádzať. S Matkou ustavičnej pomoci som sa druhýkrát v živote veľmi intenzívne stretol v čase, keď som sa „dával dohromady“ u pátrov Redemptoristov v Podolínci, kde sa každú sobotu modlili novému k Matke ustavičnej pomoci. Odvtedy v každej farnosti, kde som pôsobil, som túto pobožnosť uviedol do života. K ružencu azda iba toľko: je prakticky nemožné „dokázať“ jeho zbytočnosť. A naopak: je nespočetné množstvo príkladov a skúseností, vlastných i u iných ľudí, ktoré dennodenne potvrdzujú jeho požehnaný účinok.

Prežívame mimoriadny Svätý rok milosrdenstva. Boli otvorené sväté brány nielen na pápežských bazilikách, ale aj vo vybraných kostoloch po celom svete, teda aj na Slovensku. Aj v našom chráme bola osobitným obradom otvorená brána milosrdenstva. Nevieam, či si ľudia dostatočne uvedomujú, čo to znamená a koľko milostí môžu získať prechodom svätou bránou. Nemala by sa táto skutočnosť ľuďom viac pripomínať?

Vaša otázka je dosť inšpirujúca. Kedysi sme pre získanie osobitných milostí museli putovať až do Ríma, dnes tie milosti doslova klopú na dvere našich domov a bytov. Všimol som si, že svätou bránou prechádzajú zbožní jednotlivci i menšie skupinky, ktorí sú „cezpoľní“, ale nepamätám si, či niektorá farnosť z okolia zorganizovala pre svojich farníkov púť – prejsť svätou bránou a potom v chráme slúžiť sv.omšu. Rád túto ponuku predostriem kňazom z nášho dekanátu na najbližších kňazských rekolekciách. V našej farnosti, milou pripomienkou tohto roku milosrdenstva je modlitba Korunky Božieho milosrdenstva, a to každý piatok pred sv.omšou a tiež spev hymnu – Zdravas, Kráľovná, matka milosrdenstva – každú nedeľu po obidvoch sv.omšiach. Komornú a hlavne rodinnú atmosféru prežívania milostivého roka poskytuje modlitba pred putovným obrazom Božieho milosrdenstva v jednotlivých rodinách.

V susednej farnosti máme novokňaza. Je to veľká radosť pre celé mesto. V deväťdesiatych rokoch bolo veľa kňazských povolaní, semináre boli takpovediac plné. Čo je podľa vás za tým, že počet povolaní rokmi tak veľmi klesá?

Na túto otázku sa nedá odpovedať ani jednou vetou, ani jednou stranou tohto časopisu. Asi nikto na svete nespomenie všetky príčiny, ale niektoré predsa len „bijú do očí“.

Keď raz Ježiš vyslovil otázku: „Nájde Syn človeka na zemi vieru, keď príde?“, nebola to nejaká básnická otázka. Prorockým okom naznačil do budúcnosti problém, od ktorého sa budú odvíjať mnohé ďalšie. Ak je totiž stále menej ozajstnej živej a osobnej viery v Boha, potom sa to odráža na menšom počte duchovných povolaní, respektíve menšom počte tých, ktorí to povolanie odhalia a zároveň majú odvahu naň odpovedať jasne: áno!

Nekvalitná viera sa „podpíše“ aj pod menej kvalitné manželstvá a rodiny a štatistiky to smutne potvrdzujú.

Okrem živej viery, ktorej začína byť akútny „nedostatok“, je tu na druhej strane „prebytok“ ponúk, ktoré súčasný svet vo svojej pluralite a technologických výtobytkoch umožňuje. Mnohé ponuky by som priróvnal lesknúcej sa bižutérii alebo navoňanej krepovej ruži, ktorú si môžete vystreliť u kolotočiarov. Ponuky, ktoré sú kvalitné, tie často prijímajú ľudia, ktorí na ne nie sú dostatočne vnútorne pripravení, preto ich v konečnom dôsledku nemusia využiť. Aby som nebol pesimistický, zakončím citátom zo Sv.Písma: „Bohu je všetko možné!“ Jeho „nezaskočí“ ani táto doba, On je Hýbateľ dejín.

Vládne nám doba internetu, sociálnych sietí. Veľakrát nie sú pomocníkom, ale pánom a zaberajú veľa času. Je ťažké pritiahnúť mladých ľudí k aktivitám vo farnosti. Čo si o tom myslíte?

Pravdepodobne budem odpovedať z pozície relatívne staršieho pána, tak to teda berte s rezervou :-)

Myslím si, že dnešné vyspelé technológie mimoriadne intenzívne upútali pozornosť najmä mladšej generácie. To treba brať ako fakt a vlastne každá doba mala svoje špecifiká i spôsoby, ako na ne, hlavne mladí ľudia, zareagovali. A to samo o sebe nie je nič zlé. Len sa niekedy dostaví taký jav ako v tej rozprávke, kde detičky, ktoré mali priniesť babičke niečo „pod zub“, zabudli na túto úlohu, pretože ich príliš zaujali lesné plody, maliny a kvietky na lúke...

Veľmi by som si prial, aby mladá generácia využívala tieto úžasné ponuky s väčším stupňom slobody a nadhľadu. Škoda by bolo kvôli hudbe z mobilu „prepočut“ hlas priateľa, spev vtákov v lese či zvuk Šútovského vodopádu...

Ste milovník hudby. Spievate, komponujete, koncertujete. Odkiaľ tento talent?

Ak si teda myslíte, že ten talent mám, potom je to tak, ako so všetkými inými: od Pána Boha! Samozrejme, často nám ich dáva sprostredkovane, najmä cez rodinu. V mojom prípade hlavne cez matku. Vo väčšej či menšej miere majú k hudbe blízko všetci moji súrodenci – piati bratia a každý z nás hrá minimálne na jeden hudobný nástroj.

Keďže som najmladší „Benjamínek“, iste boli starší bratia tiež dobrou inšpiráciou na rozvíjanie tohto Božieho daru. V každom prípade prelom bol počas štúdií na bohosloveckej fakulte (1983 – 1988), tam som začal komponovať vlastné veci a je tomu tak, s Božou pomocou, až dodnes.

Čo na záver želáte svojim farníkom?

Ten, z ktorého dlaní sme vzišli a do ktorého láskavého a milosrdného náručia všetci smerujeme, nech je nosnou „Miazgou“ nášho celoživotného putovania.

Ďakujem za rozhovor

Živých volám, mŕtvych oplakávam, blesky lámem...

Zvuk zvonov nás prevádza po celý život. Zvony odpradáva oznamujú dôležité správy svojmu okoliu. Ohlasujú nový život, smrť, zvolávajú k modlitbe, zahŕňajú búrky.

Hlahol zvonov nám môže pripomínať aj zmysel nášho života.

Zvony majú svoje mená, svoj hlas. Najdôležitejšou časťou zvonu je srdce – bije v pravidelných intervaloch a bez neho je zvon bez života. Preto nadarmo sa nehovorí, že telo bez duše je ako zvon bez srdca.

V Kostole Povýšenia sv.Kríža sú štyri zvony. V severnej veži je veľký zvon s hmotnosťou 1660 kg, odliaty v roku 1948 a venovaný k úcte svätých – Michala archanjela, Floriána a Jána Nepomuckého. Tu sa nachádza aj umieračik z roku 1924, s hmotnosťou 58 kg.

V južnej veži sú taktiež dva zvony. Jeden s hmotnosťou 750 kg – medián, stredný z roku 1924 k úcte Nepoškvrnenému počatiu Panny Márie a menší zvon s hmotnosťou 430 kg taktiež z roku 1924 a je venovaný k úcte svätého Kríža.

Nastala situácia, že všetky štyri zvony utíchli. Natoľko ich poznačil zub času, vypovedali svoju funkčnosť. Preto sme pristúpili k úplnej rekonštrukcii zvonov. Vzhľadom na historické, pamiatkové a akustické hodnoty zvonov, ako bicích hudobných nástrojov, bolo potrebné ich obnovu vykonať umelecko-remeselníckym spôsobom.

Zvony sa podarilo opraviť a slávnostne sa všetky štyri rozozvučali v júnovú nedeľu, pred prvým svätým prijímaním detí z cirkevnej školy.

Na každý zvon bolo vyrobené nové srdce a ich pohon je zabezpečený modernými technológiami. Vzhľadom k tomu, že oprava zvonov bola finančne náročná, kto by chcel, môže ešte prispieť osobne na farskom úrade alebo poukázaním na účet farského úradu: SK40 0900 0000 0000 7433 5815 Ďakujeme.

Pán zastavil sa na brehu, hľadal ľuď ochotných ísť za ním...

Pán si vyvolil mladého muža, aby ho povolal do svojej žatvy. Poslanie a povolanie kňaza je veľmi krásne, no zároveň veľmi náročné. Keď pozorujeme kňaza v deň jeho primičnej svätej omši, môžeme vidieť, že žiari šťastím je naplnený Pánovým pokojom a láskou. Žehná nás, ale zároveň prosí o modlitby, pretože si uvedomuje jej silu a potrebu do ďalších dní kňazského života.

V sobotu 18.júna 2016 v Kostole Nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici prijali štyria diakoni kňazskú vysviacku vkladáním rúk banskobystrického diecézneho biskupa Mons. Mariána Chovanca. Medzi nimi bol aj náš Žiarčan, Marián Juhaniak.

Otec biskup povedal, aký je to veľký Boží dar v tomto Svätom roku milosrdenstva, že pre diecézu budú vysvätení noví kňazi. V homílii zdôraznil, že kňazstvo je zhora, a teda si ho nevyberá človek, ale Boh si vyberá človeka. Pán Ježiš, od ktorého kňazstvo pochádza, pripodobňuje ho rybárovi. Rybár má byť odvážny, keďže často loví sám na tichých miestach. Aj kňaz sa zrieka toho, že bude mať rodinu a odvážne pôsobí tam, kam ho pošle. Trpezlivosť rybára sa prejavuje pri love, pretože chytať ryby je 99 % čakania a 1 % úlovku. Tak aj kňaz má byť v prvom rade trpezlivý so svojimi slabosťami, a potom aj s druhými ľuďmi. Posledná vlastnosť je vytrvalosť. Ak v jeden deň rybár Pán nič nechytí, neodradí ho to, ale na ďalší deň pokračuje. Kňaz sa tiež nemá dať odradiť, ale s nádejou pokračovať stále vo svojej službe ľuďom. Aby kňaz dosiahol tieto vlastnosti, musí mať vzťah k Bohu, a to vzťah lásky, ktorý buduje modlitbou a pokáním.

V nasledujúci deň 19.júna 2016 náš novokňaz Marián Juhaniak ďakoval Pánovi za dar kňazstva na primičnej svätej omši v Kostole Sedembolestnej Panny Márie v Žiari nad Hronom, ktorej boli účastní mnohí kňazi, reholné sestry, rodina, priatelia i príbuzní z Rumunska.

Primičným kazateľom bol diakon MUDr. Štefan Paľúch. Ako Mariánov dlhoročný priateľ a duchovný sprievodca v homílii hovoril aj o tom, ako on sám vnímal Maja, keď sa ho dotkol Boh svojím volaním ku kňazstvu. Pán diakon ďalej podrobne rozobral vlastnosti kňazstva, jeho poslanie a čnosti kňaza.

Najdôležitejšie je „ÁNO“, ktoré vypovedá kňaz vlastnému kňazstvu a Kristovi. Áno – obnovované vo chvíľach bolesti, pochybností a samoty. Áno, o ktorom hovorí Michael Quoist v Modlitbe kňaza na nedeľný večer: „Pane, keď všetko zmĺklo, keď cítim tvrdú krutosť samoty... keď mi dušu ľudia hltajú, a ja nemám sily nasýtiť ich všetkých, keď celý svet na moje plecía tlačí váhou biedy a hriechu, ja zas ti opakujem svoje ÁNO, nie v záchvate smiechu, ale zreteľne, vedome a ponížene, sám pred tebou, Pane – ÁNO.“

Primičná svätá omša je prvá, ktorú novokňaz slávi vo svojej domovskej farnosti a obvykle tiež prvýkrát ako hlavný celebrant. Oblečený v mariánskom primičnom ornáte, ktorý mu darovala mama, priniesol tú Najsvätejšiu obeť s bohoslužobnými predmetmi – kalichom a paténou, ktoré mu venovala farnosť Sedembolestnej Panny Márie. Na záver dal primiciant všetkým zúčastneným novokňazské požehnanie.

Aká zmena. Navonok ani nie evidentná, ale čo v duši? Nezmazateľný znak Kristovho kňazstva. V rukách duchovná moc premieňať chlieb na Kristovo telo a víno na Kristovu krv a takto sýtiť zástupy. Moc odpúšťať hriechy zmoreným a skleslým. I postaviť sa do ich čela ako pastier ich viesť na dobré pastviny Božieho slova, ktoré má moc spasť ich duše

...svoju loďku zanechal som na brehu, spolu s Tebou nový chcem začať lov...

Čo - to o svojom synovi hovorí aj pani Milka Juhaniaková:

Aký bol Majo ako dieťa?

Majo bol veľmi dobré dieťa, rada spomínam na to obdobie, keď bol ešte ako trojročný, na tie spoločné prechádzky po meste, ako mi vymenoval všetky farby áut.

Majo je tvoj jediný syn. Ako si prijala jeho rozhodnutie ísť do seminára? Chcela si, aby bol tvoj syn kňaz? Ako si s ním prežívala seminárne roky?

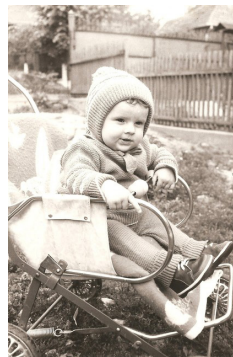
Áno, jediný syn, ale predsa som mu to navrhla ako malému chlapcovi, ktorý vtedy bol len v štvrtej triede, na čo on sa len pousmial a odvetil „čo si, mama..“ A potom to volanie prišlo. Som vďačná Bohu Otcu Všemohúcemu, že ho počul a nasledoval. Seminárne roky ubehli rýchlo, každý jeho postup ku kňazstvu som prežívala cez modlitby a ďakovania Pánu Bohu.

Keď si Boh vyberie kňaza, tak do tejto situácie sú najviac ainteresovaní najbližšie osoby, rodinní príslušníci, avšak jedinečným spôsobom matka. Na čo najviac myslíš?

Môžem povedať, že od nástupu Majka do seminára sú mojimi myšlienkami modlitby, prosby a ďakovania za tento nezaslúžený dar byť matkou Kristovho kňaza.

Obdobie príprav na vysviacku a primície bolo plné starosti, ale aj emócií. Je to ako svadba. Ako si to všetko zvládla?

Je to pravda, prípravy na vysviacku a primície sú spojené so starosťami, emóciami, ale zvládli sme to s Božou pomocou a s pomocou veriacich našej farnosti, za čo som im veľmi vďačná. Celý svoj život budem myslieť v modlitbách na žiarsku duchovnú rodinu, na vdp. farára Janka Kuneša, p. kaplána Mirka Sliachana, p. diakona Štefana Paľúcha a každého veriaceho, ktorí mi pomohli akýmkoľvek spôsobom, čo len úsmevom. Aj to si veľmi cením a ďakujem Bohu za všetko.

Syna, ktorého si vo svojom živote prijala a vychovala, si vybral sám Kristus. Kristus bude skrze Maja prítomný a činný medzi ľuďmi, možno aj ďaleko od rodiny. Rodičia sa syna - kňaza takpovediac zriekajú. O chvíľu nastúpi na svoje prvé kaplánske miesto. Čo mu najviac praješ?

Svojmu synovi prajem a vyprosujem vernosť, vytrvalosť v modlitbe, pokoru, zdravie a ochotné srdce pracovať s láskou pre všetkých ľudí. Matka Sedembolestná, oroduj za môjho syna „kňaza“, ochraňuj a sprevádzaj ho, aby bol dobrý, láskavý a Bohu milý kňaz.

Viem, že keď to všetko skončí, budeš naďalej chodiť do práce, naďalej budeš chodiť do kostola, modliť sa ...atď. Ale, predsa len, zmení ti táto udalosť nejaký život?

Môj život sa taktiež mení, som si toho vedomá. Moja viera je pevnejšia, hlbšia, túžim viac po duchovnom živote. Keď niečomu nerozumiem, opýtam sa svojho syna a vysvetlí mi to. Podľa možností, ako mi to pracovné povinnosti dovoľujú, rada sa zúčastňujem vo farnosti všetkých duchovných podujatí. Cítim, že mi je pri Bohu veľmi dobre a odchádzam tak z kostola vždy naplnená šťastím. Napriek tomu, že už žijem sama, necítim sa opustená. Žiť s Bohom je krásne dobrodružstvo.

Ďakujeme za rozhovor.

di

Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád... (Jn 21,17)

Majo, ako na úvod prímichej svätej omše povedal, nie je rodený Žiarčan. Do Žiaru sa prisťahoval so svojou mamou. Jeho korene však siahajú do Rumunska. Predkovia v priamej línii z matkinej i otcovej strany odišli zo svojich domovov na Kysuciach a na Podpolaní, aby začiatkom 20. storočia, ešte pred prvou svetovou vojnou, našli lepšie podmienky pre život, na tzv. Dolnej zemi, v Sedmohradsku – dnešné Rumunsko. Usadili sa v blízkosti, už predtým existujúcich slovenských dedín, v župe Bihor – diecéza Oradea (Veľký Varadín). Slováci si v týchto oblastiach podnes zachovali svoju identitu, jazyk, zvyky a tradície. Ich život je síce tvrdší a jednoduchší ako u nás, ale v mnohom úprimnejší a srdečnejší. Mnohí mladí však odchádzajú z Rumunska do zahraničia za lepšími možnosťami zamestnania, a to najčastejšie na Slovensko, do Čiech, alebo do ďalších krajín Západnej Európy. Podobne sa po zmene režimov následkom nežnej revolúcie rozhodli aj Majovi rodičia ísť opäť za lepším životom a vrátili sa späť do domovskej vlasti. Po roku 1990 prešli viacerými miestami bydliska, až napokon v decembri roku 2000 spolu s mamou zakotvil v Žiari nad Hronom.

Farnosť Sedembolestnej Panny Márie je mladá. Ale je tu celá plejáda ľudí, ktorí dennodenne vysielajú do nebies modlitby, v tichej adorácii prosia za potreby svojich rodín i celej farnosti. Aj vďaka šepotu modlitieb a obiet si započul nástojčivé: „Odteraz budeš rybárom ľudí“. A tak tvoríš dejiny novej farnosti – ako prvý kňaz v jej histórii.

Kedy si zachytil volanie ku kňazstvu?

Prvý impulz, na ktorý si pamätám je z obdobia, keď som začal miništrovať ako tretiak na základnej škole v Janovej Lehote, pri pánovi farárovi Števkovi Flimelovi. Najskôr to bolo volanie k pomoci staručkému pánovi farárovi – cez týždeň, keď mu nikto neminištroval, neskôr aj s uvažovaním nad povolaním kňaza, no stále to bolo skôr len také detské. Citelnejšie a vážnejšie volanie som vnímal až v závere strednej školy. Odpovedať som sa však odhodlal až po prvom semestri na vysokej škole v Žiline.

Ovplyvnili ťa aj svedectvá ľudí?

Skôr by som povedal, že svedectvá života niektorých duchovných a potom aj ďalších ľudí, ktorí vďaka pomoci kňazov mohli zmeniť svoj život a dokázali ho žiť plnšie a úprimnejšie vo vzťahu s Bohom.

Čo považuješ vo svojej šesťročnej formácii na kňazstvo za najdôležitejšie?

Najdôležitejšie bolo podľa mňa zachovať si vieru, ako aj povolanie ku kňazstvu, lebo aj to sa dá počas rokov prípravy stratiť. Každý rok bol niečím výnimočný, niekedy náročnejší, niekedy ľahší, ale vo všetkom tom postupe k vysviacke boli všetky dôležité a veľmi pekné.

Na oznámení o vysviacke a primíciách máš Petrove slová: „Pane, ty vieš všetko, ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Peter nebol vždy verný, ale napriek vlastnej slabosti môže byť príkladom vernosti. Verný človek, verný kňaz, nie je človek dokonalý, je to človek, ktorý žije v istote, že sa vždy môže oprieť o Krista.

Veľmi sa mi páčia Petrove slová plné pokory a lásky k Ježišovi, ktorého však z ľudskej krehkosti dokázal zradiť krátko po svojej vysviacke – po poslednej večeri. Niekedy sa cítim rovnako biedny a zahanbený pred Pánom, ale za každý jeho prejav lásky, no aj skúšky, som mu vďačný a dúfam, že všetko to, čo som začal v jeho službe, s Božou pomocou dokážem naplniť a završiť až do úplného konca.

Pápež František o kňazovi povedal, že šťastný je ten kňaz, ktorý sa, i so svojimi limitmi, vkladá do „hry“ naplno, aj keď mu možno za to ľudsky nikto dostatočne nepoďakuje. Tvoje prvé kaplánske miesto je Banská Bystrica. S čím odchádzaš do pastorácie?

Rozhodnutím otca biskupa sa mojím prvým kňazským pôsobiskom stala Banská Bystrica, mestská farnosť, v ktorej som absolvoval aj diakonskú prax. Prostredie mi teda nie je úplne cudzie, keďže som mal možnosť spoznať aspoň čiastočne ľudí vo farnosti a tiež aj to, ako to tam chodí. Špeciálne predstavy o pastorácii nemám, sú nejaké možnosti, ktoré sa určite budem snažiť rozvinúť, ale sám som zvedavý, ako mi to pôjde a aká bude odozva zo strany farníkov.

Ešte by som sa vrátila k Popolcovej strede, pre teba výnimočnej, kedy si slúžil ako diakon vedľa pápeža Františka v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Možno sa niečo také už nikdy v živote nezopakuje.

Bola to úžasná chvíľa, ktorá sa už naozaj nikdy nezopakuje. Najskôr to bol stres, aby som nespravil akési „fô-pa“, ale potom som sa snažil už viac doslova vychutnávať si tie úžasné momenty v blízkosti Svätého Otca a zvlášť Toho, ktorého zastupuje, čiže v blízkosti Pána. Pocity som mal takmer porovnateľné s tým, čo som prežíval počas diakonskej vysviacky – úplná vďaka a odovzdanosť Bohu. Tá spomínaná Popolcová streda, počas ktorej boli do sveta rozposlaní „misionári milosrdenstva“ mi bude určite stále pripomínať, aby som z Božieho milosrdenstva vždy čerpal a nezabudol ho odovzdávať v kňazskej službe pri každej novej príležitosti.

V ostatnom čase ti bolo vyslovených veľa želaní. Čo bolo také naj?

Tých želaní i darov bolo skutočne veľmi veľa. Som až prevrpený z takého množstva a z toľkých ľudí, ktorí na mňa myslia a ma podporujú. Všetkým patrí moja úprimná vďaka a uistenie, že vždy budem mať na zreteli tie očakávania a obety, ktoré do môjho kňazstva vložili mnohí, dobrí ľudia. To naj bolo úplne všetko, čo som dokopy dostal. Jediné, čo si dovoľm vyzdvihnúť je dar môjho života a obety mojej mamy, ktorá nado mnou nikdy nezlomila palicu a napriek všetkému ma dokázala milovať takého, aký som. Každému, kto ma podporoval či už modlitbami, alebo aj inými formami, nech dobrotivý Boh odmení za všetko, čo pre mňa urobili. Naozaj Pán Boh zaplať!

Milý Marián, hoci prianí a želaní už bolo vyslovených veľa, aj redakcia časopisu Hlasy z Kríža ti želá v kňazskej službe veľa Božích milostí, nech ťa Pán sprevádza a požehnáva po všetky dni.

Primičný obrázok je pamiatka a dar pre tých, ktorí sa zúčastnili primičnej svätej omše, ale tiež záväzok k modlitbe za tohto kňaza.

Nezabudnime na to.

HzK

Kresťania nehľadajú v kňazovi iba človeka, ktorý ich prijme, ktorý ich rád vypočuje. Oni v ňom hľadajú predovšetkým človeka, ktorý im pomôže hľadiť na Boha.

(sv. Ján Pavol II.)

Modlitba matky kňazov

Matka sedembolestná, Ty, ktorá si nosila pod srdcom Božieho syna, prosím ťa za moje dieťa, ktoré si Boh vyvolil a ktorého Boh označil, nezmazateľnou pečaťou.

Oroduj prosím, za moje dieťa „syna“, ktoré vyrástlo v mojom lone a ktoré mi Boh požehnal.

Daj, aby nikdy nesklamal dôveru Boha Otca Všemohúceho, ktorý je na nebesiach. Vypros mu Matka sedembolestná kňazstvo plné lásky, odovzdanosti a vernosti jedinému Bohu, ktorý je na nebesiach.

Matka sedembolestná, prosím ťa za svojho syna „kňaza“, ktorý je aj Tvojím synom.
Amen.

Všetko, čo prežívame je v Božej réžii

V roku 2003 sme ťa vítali, v roku 2004 sa s tebou lúčili, v roku 2010 sme ťa opäť vítali a dnes sa zasa lúčime. Nezvyčajná či neštandardná cesta kňaza.

Prišiel si k nám ako novokňaz - kaplán, potom si odišiel na čas do martinských farností a vrátil si sa opäť do Žiaru, za duchovného správcu cirkevnej školy a zároveň si vypomáhal vo farnostiach tam, kde bolo treba. Teraz odchádzaš z Farnosti Sedembolestnej Panny Márie do Farnosti Lovčica Trubín.

Ako to bude presne? Farnosť meníš, škola zostáva?

Od 1. júla tohto roku mi okrem cirkevnej školy v ZH, kde pôsobím ako jej duchovný správca, pribudne aj farnosť. Čiže okrem školskej pastorácie budem mať aj farskú. Cez deň školička a na večer a víkendy farička :-).

Pôsobenie kňaza vo farnosti je požehnaným časom ako pre kňaza, tak aj pre farnosť. Si vo svojom povolaní šťastný?

Som kňazom 13 rokov, ale dodnes som neľutoval ani jeden deň, ktorý som prežil ako kňaz. Som šťastný a cítim, že kňazstvo ma naplňa. Verím, že je to aj preto, že stretávam dobrých ľudí okolo seba, či už v našej škole, ale aj mimo nej; a cítim aj množstvo modlitieb zo strany druhých ľudí, ktoré ma posúvajú vpred. Vďaka za ne, aj za konkrétne prejavy lásky.

Kňaz žehná kolísku i truhlu, manželstvo i katafalk. Pri jeho nohách ľudia skladajú svoje najväčšie tajomstvá, pred ním vylievajú svoje slzy. Hovorí sa, že nikto nie je schopný preukázať ľudstvu väčšie dobro ako kňaz. S ochotou si ľuďom vysluhoval sviatosti v kostole i mimo kostola. Poznal si svoje ovečky a ony poznali teba. Je niečo, čo sa nepodarilo a zostalo len v plánoch?

Tak táto otázka ma zaskočila. Isté je, že niektoré veci by som robil ináč, ale dobrý Boh vie, prečo som ich takto vyriešil a prečo mi ich poslal do môjho života. Hovorí sa, že čo Boh robí, dobre robí a to je pravda. A čo sa týka mojich plánov? Tu mi napadá jeden vtip. Viete, na čom sa Pán Boh schuti zasmee? Na našich plánoch do budúcnosti. :-) :-) :-) Všetko, čo prežívame je v Božej réžii.

Ako sa pozeráš na čas venovaný deťom v cirkevných školách či škôlkach? Má to zmysel?

Jednoznačne áno. Preto sa školy a škôlky tak úpenlivo držím. :-) Vždy keď som „vyšťavený“ a nevládzem, alebo znechutený zo seba, prípadne sklamaný z druhých, tak otvorím dvere škôlky a tam začína iný svet. Malé detičky mi pomáhajú dobiť baterky a znova sa naštartovať pre službu Bohu i ľuďom. A týka sa to aj družiny. Cítim lásku, to ma naplňa.

Zostávaš v žiarskom dekanáte, ale čaká ťa nová farnosť, noví veriaci. Si v očakávaní? Tešíš sa? Mnohí mi hovoria. Ideš na dedinu, budeš sám sebe pánom. Isté je, že okrem školy budem už zodpovedný aj za farnosť, čo som doteraz nebol (zlaté kaplánske časy). Teším sa a som aj v očakávaní toho, čo bude. Ale viem, že Boh bude so mnou a Panna Mária ma nenechá v štychu.

Si známy vedením rôznych štatistík zo svojej pastorácie. Ešte stále ich dopĺňaš?

Samozrejme, štatistiky mám stále neustále dopĺňané. Sem tam si ich otvorím a modlím sa za tých, čo som pokrstil, prípadne pochoval či zosobášil. Najviac bolo krstov, ale aj pohreby stúpajú. Len dávno som už nekrstil žiadneho Miroslava. Šanca však stále žije. :-)

Vďaka za všetko, milí Žiarčania. Prosím naďalej o modlitby, aj keď váš budem už len na polovicu, ale to nevadí. Nebo to istí. Žehnám vám.

† M.

Pán kaplán, či pán farár, vďaka za rozhovor. Prajeme ti v pastorácii na novom pôsobisku veľa Božieho požehnania.

HzK

Skutky milosrdenstva

Všetci veriaci môžu dosiahnuť odpustky mimoriadneho Svätého roka, ak budú konať skutky telesného a duchovného milosrdenstva. Odpustky môže získať veriaci, keď sám vykoná jeden, alebo viac skutkov telesného, či duchovného milosrdenstva.

Skutky telesného milosrdenstva

Hladných kŕmiť
Smädných napájať
Nahých odievať
Pocestných sa ujať
Väzňov vykupovať
Chorých navštevovať
Mŕtvych pochovávať

Skutky duchovného milosrdenstva

Hriešnikov napomínať
Nevedomých vyučovať
Pochybujúcim dobre radiť
Zarmútených tešiť
Krivdu trpezlivo znášať
Ublížujúcim odpúšťať
Za živých a mŕtvych sa modliť

*Dobrych ľudí napodobňuj, zlých znášaj
a všetkých miluj.*

(sv. Augustín)

Občasník vydáva: Rím.-kat. cirkev, farnosť Svätokrížske nám 23, Žiar nad Hronom, IČO: 31 939 309, tel.: 045/673 3115. Redakčná rada: Ivanová, Krčmáriková, Straňáková. Grafická úprava: Milan Siekela. Teologický poradca: Mgr. Ján Flajžík. Prepis článkov: redakcia. Príspevky možno odovzdávať osobne v kostole v Žiari nad Hronom a na farskom úrade. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. EV 3611/09.

Distribúcia: Daniela Ivanová a vo voľnom predaji v kostole v Žiari nad Hronom. Dátum vydania periodickej tlače: September 2016/01